

жество само тъй дълго жадуванъ знакъ, за да политне като бистрокриль орелъ къмъ родната земя.

Мария си представя този чуденъ мигъ, огнена радостъ изпълва съ дребни сълзи очитѣ ѝ, гърлото ѝ се свива въ мжчителна болка, тя не може да задържи хълцанията си. Най-сетне натрапникътъ, който стои въ бащиния ѝ домъ, ще бжде изгоненъ. Невѣрната куманка ще бжде изпратена тамъ, откъдето е дошла . . . Престолътъ на Асѣновци ще бжде очистенъ . . . Тамъ, където сега гнусни кумани разливаха вино въ честь на своитѣ жестоки богове, тамъ, където сега цареубиецъ диплѣше надъ хилави плещи свѣтлата багреница — тамъ щѣше да възлѣзе съ чисти стѣпки царствениятъ юноша, избраникътъ, любимецътъ на всички — Иоанъ . . .

Ето откъмъ стражницата прозвучава звукъ отъ рогъ
Полунощъ . . .

Мария стои свита до прозореца, цѣла залепена къмъ стената, взира очи въ непрогледния мракъ, лови съ бдящо до болка внимание всѣки най-нищоженъ звукъ. Сякашъ за мигъ дишането ѝ спира.

Въ дълбоката тишина отдалече се чува едва доловимо скърцането на веригитѣ на подземния мостъ. Отеква тропотъ отъ коне.

Пакъ настава пълна, ненарушима тишина.

По плочника на двора кънтятъ бързи конски копита. Мария притиска горещо чело до прозореца. Очитѣ ѝ се мжчатъ да доловятъ нѣщо. Сърдцето ѝ се блѣска съ глухи удари въ тревожната гръдь.

Изъ стражницата, изъ кулитѣ блѣсватъ борини, разтичватъ се, засуетяватъ се тъмни сѣнки. Долетява звънъ на орѣжие. Викове, високи, безпокойни, разсичатъ нощта. Млѣкватъ.

Момичето усѣща какъ дълги ледени трѣпки пробѣгватъ по трескавото му тѣло. Сърдцето му тежи, препълнено съ въпроси.

Какво става? Какво става?

Въ това време долу, въ работната си, Бориль седи неподвижно въ джбовия столъ на Калояна. Въ рѣцетѣ си